

Sygnatura akt X C 515/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 20 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w G. W. X Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Miszczak

Protokolant: Marta Andrzejewska

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2016 r. w G. W.

sprawy z powództwa Miasta G.

przeciwko M. K.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 168,00 zł z ustawowymi odsetkami od 12 lutego 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od wskazanej kwoty od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 30,81 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Miasto G. W. wniosło o zasądzenie od pozwanej 456,75 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 168 zł od 12 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, od kwoty 122,30 zł od 30 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 166,45 zł od 19 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty; zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazało, że pozwana w dniach 4 lutego 2015 r., 22 sierpnia 2012 r. i 9 sierpnia 2013 r. jechała bez biletu co wiąże się z nałożeniem na nią opłaty dodatkowej określonych w aktach prawa miejscowego.

11 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w G. W. w sprawie X Nc (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k.8)

Pozwana M. K. w sprzeciwie wniosła o oddalenie powództwa; zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniosła zarzut przedawnienia oraz nieudowodnienie roszczenia, wskazując że osoba przyłapana na jeździe bez biletu nie miała dokumentu tożsamości a wpisy w drukach wystawionych przez kontrolerów są różne co do imion, daty urodzenia, imion rodziców.

Sąd rejonowy ustalił co następuje:

4 lutego 2015 roku M. K. podróżowała bez ważnego biletu (...) autobusem linii 126.

Dowód:

- Odpis wezwania do zapłaty k.6

Sąd rejonowy zważył, co następuje :

Zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 915) z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Ustęp 3 pkt. 4 i 6 wskazanego artykułu wskazują, że przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu:

- zapłaty lub zwrotu należności - od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia, w którym powinna była nastąpić;
- innych zdarzeń prawnych - od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Zgodnie z ustępem 4 powyższego artykułu bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

Zgodnie z art. 75 ust 1 i 2 Prawa przewozowego dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przysługuje uprawnionemu po bezskutecznym wyczerpaniu drogi reklamacji, przewoźnikowi zaś - po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty. Reklamacje lub wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

Wskazane przepisy przewidują szczególne terminy przedawnienia, określają w odrębny sposób moment rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia dla poszczególnych rodzajów roszczeń oraz przewidują dodatkową w stosunku do regulacji zawartej w kodeksie cywilnym (art. 121 k.c.) przyczynę zawieszenia biegu terminu przedawnienia.

Roszczenia dochodzone na podstawie ustawy przedawniają się zasadniczo z upływem 1 roku, licząc od momentów wymienionych w ust. 3 artykułu 77.

Postanowienie ust. 4 art. 77 Prawa przewozowego przewiduje szczególną przyczynę zawieszenia biegu terminu przedawnienia związaną z wezwaniem do zapłaty. Jako dzień wezwania do zapłaty oraz udzielenia odpowiedzi na wezwanie do zapłaty należy przyjąć dzień, w którym oświadczenia te dotarły do drugiej strony w taki sposób, że mogła zapoznać się z ich treścią (art. 61 § 1 k.c.).

Rozporządzenie Ministra Transportu i Budownictwa z 24 lutego 2006 r. w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego (Dz.U. Nr 38, poz. 266) w § 7 szczegółowo określa w jaki sposób należy sporządzić wezwanie do zapłaty i jak wygląda procedura jego wręczenia.

Zgodnie z tym przepisem wezwanie do zapłaty sporządzane jest wraz z kopią stanowiącą protokół, w obecności podróznego, który odmówił natychmiastowego uregulowania przewoźnikowi należności z tytułu realizowanej umowy przewozu - przez przewoźnika albo osobę przez niego upoważnioną.

2. Wezwanie do zapłaty z tytułu przewozu osób powinno zawierać:

- 1) imię i nazwisko (nazwę) i adres zamieszkania (siedzibę) oraz numer telefonu przewoźnika;
- 2) serię i numer wezwania;
- 3) imię, nazwisko oraz adres podróznego;
- 4) datę, relację przejazdu (numer pociągu, numer linii, numer kursu); miejsce ujawnienia braku dokumentu przewozu lub zatrzymania środka transportowego bez uzasadnionej przyczyny;
- 5) tytuł i wysokość roszczenia przewoźnika, z wyszczególnieniem opłaty za przejazd i opłaty dodatkowej, której wysokość określają przepisy wydane na podstawie art. 34a ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe;

- 6) nazwę banku i numer konta, na które należy wpłacić należność;
- 7) termin uregulowania należności;
- 8) pouczenie o możliwości złożenia reklamacji, ze wskazaniem adresu jednostki, w której można ją złożyć;
- 9) rodzaj, serię i numer dokumentu tożsamości podróznego;
- 10) uwagi podróznego;
- 11) numer identyfikacyjny sporządzającego.

3. Do wezwania do zapłaty wręczanego podróznemu za podpisem w protokole dołącza się formularz przekazu na wpłatę. W przypadku odmowy przyjęcia wezwania do zapłaty w protokole, w miejscu przeznaczonym na podpis, zamieszcza się adnotację "odmowa przyjęcia".

Wezwanie do zapłaty stanowi specyficzną instytucję prawa przewozowego, regulującą w sposób sformalizowany dochodzenie roszczeń pieniężnych przez przewoźnika. Za wezwanie do zapłaty można traktować skierowane do podmiotu zobowiązanego żądanie spełnienia obowiązku płatności, wynikającego z umowy przewozu. Trzeba przy tym zauważyć, że dochowanie tego aktu wyrażające się w bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty warunkuje skuteczność dochodzenia roszczeń przewozowych. Wezwanie do zapłaty należności przewozowych, powoduje zawieszenie, na okres do dnia udzielenia odpowiedzi na wezwanie do zapłaty i zwrócenie załączonych dokumentów, najdłużej jednak na okres przewidziany do załatwienia wezwania do zapłaty tj. trzech miesięcy (art. 77 ust. 4 w zw. z art. 75 ust. 2 prawa przewozowego).

Wskazać należy, że w dniu 4 lutego 2015 r. pozwanej wręczone zostało wezwanie do zapłaty, które spełnia kryteria określone w § 7 wskazanego rozporządzenia. W tym też dniu doręczono pozwanej wezwanie do zapłaty wyznaczając jej termin do wykonania obowiązku zapłaty 7 dni, co wynika z aktów prawa miejscowego – uchwały Rady Miasta G. W.. z 24 kwietnia 2013 r. (...). W związku z tym że na wezwanie do zapłaty nie udzielono odpowiedzi i nie zwrócono dokumentów przyjąć należało, że stało się ono bezskuteczne po upływie 3 miesięcy. W okresie tym – w związku z brakiem wymagalności roszczenia – powód nie mógł przed sądem dochodzić zapłaty wskazanej należności. Tym samym roszczenie stało się wymagalne od 12 maja 2015 r. i od tej daty powód miał rok czasu na wytoczenie powództwo – co powoduje przerwanie biegu terminu przedawnienia – do 12 maja 2016 r. Pozew został złożony 7 marca 2016 r. a więc przed upływem terminu przedawnienia. Stąd zarzut pozwanej w tym zakresie był bezzasadny.

W odniesieniu do pozostałych opłat dodatkowych nie było sporu między stronami, że są to zobowiązania naturalne. Daty wręczenia wezwania do zapłaty wskazują, że pozew został złożony po upływie terminu przedawnienia, stąd w tym zakresie powództwo należało oddalić wobec skutecznie podniesionego zarzutu przedawnienia.

W odniesieniu do zarzutu nieudowodnienia faktu podróżowania przez pozwaną 4 lutego 2015 r. bez ważnego biletu komunikacyjnego, wskazać należy że powód udowodnił swoje twierdzenie. Wystawione wezwanie do zapłaty wskazuje prawidłowe dane pozwanej, adres – G. 17/11, datę urodzenia – 13.06.1996 r. oraz imię ojca – S.. Fakt, że w innych wezwaniach do zapłaty podane były błędne dane nie ma odniesienia do tego wezwania do zapłaty. Niewiadomo kto – jeśli nie pozwana – miałby wiedzę na temat danych dotyczących jej daty urodzenia, imienia ojca, adresu zamieszkania. Pozwana nie stawiała się na terminie rozprawy, stąd sąd pominął dowód z jej zeznań.

Konsekwencją rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu jest rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Powód wygrał w 37 %, przegrał w 63%. Poniósł koszty w łącznej wysokości 150 zł (opłata sądowa od pozwu – 30 zł, koszty zastępstwa procesowego – 120 zł). Zgodnie z wynikiem procesu pozwana winna zwrócić mu 55,50 zł. Pozwana poniosła koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa- 137 zł. Zgodnie z wynikiem procesu powód winien zwrócić jej 86,31 zł. Wzajemna kompensata roszczeń o zwrot kosztów procesu sprawia, że powód –

na podstawie art. 100 k.p.c. – winien zwrócić pozwanej 30,81 zł. Z powyższych względów orzeczono jak w punkcie III wyroku.

SSR Andrzej Miszczak